

Sygn. akt V **GC 101/18 upr**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Kołodziejski
Protokolant:	Sekretarz sądowy Jowita Stafiej

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. L.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. Wielkiej

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. Wielkiej na rzecz powoda Ł. L. kwotę 2155,94 zł (dwa tysiące sto pięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 26 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1017 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 101/18 upr

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 24 czerwca 2019 r.

Pozwem z dnia 19 czerwca 2017 r. (data prezentaty Sądu) powód Ł. L. wniósł do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie o zasądzenie od pozwanego (...) Sp. z o.o. w Z. Wielkiej kwoty 2.155,94 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług polegających na transporcie towarów do punktów przeładunkowych i sklepów oraz na odbiorze niesprzedanych towarów. Powód wykonał usługę, a następnie wystawił fakturę VAT na kwotę dochodzoną pozwem. Pozwany wystawił dokument kompensaty, w którym dokonał potrącenia kwoty 1.132,79 zł przysługującej mu od powoda. Powód zakwestionował zasadność potrącenia.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w dniu 9 sierpnia 2017 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany skutecznie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zażądał oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że w dniu 1 września 2012 r. zawarł z powodem umowę, w ramach której obowiązkiem powoda był m.in. odbiór ze sklepów i innych punktów sprzedaży pieniędzy należnych pozwanemu za sprzedane towary i wpłacenie ich w całości zgodnie z kalendarzem rozliczeń. Bezwzględnym warunkiem wymagalności wynagrodzenia powoda była uprzednia wpłata tych pieniędzy, zaś pozwany miał możliwość wstrzymania wypłat za faktury wystawione przez powoda do wysokości nierozliczonych zapłat odbiorców. Pozwany podkreślił, iż pozwany nie rozliczył się z nim z dokumentów związanych z dostawą towarów oraz pobranych pieniędzy. Pozwany obciążył powoda fakturą na kwotę 1.132,79 zł, która została ujęta w dokumencie kompensaty. Kwota ta obejmuje wartość zakupów jednego z klientów pozwanego, według którego nie otrzymał on towarów w okresie, w którym został obciążony fakturą VAT. Pozwany z ostrożności procesowej zgłosił zarzut potrącenia kwoty w łącznej wysokości 2.155,94 zł, na którą składają się – kwota 1.132,79 zł skompensowana w oświadczeniu z dnia 13 marca 2017 r. oraz kwota 1.023,15 zł skompensowana w oświadczeniu z dnia 8 września 2017 r.

Postanowieniem z dnia 9 października 2017 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Toruniu jako właściwemu miejscowo i rzeczowo.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty zaakcentował, że pozwany nie wykazał, który z jego klientów nie otrzymał zamówionych towarów. Nadto podkreślił, iż nigdy nie otrzymał od pozwanego faktury obciążającej z dnia 10 marca 2017 r. Wskazał także, że miał sporządzać rozliczenie dzienne w formie elektronicznej, z czego wywiązywał się za pomocą przenośnego urządzenia, tzw. pidiona, który zawierał określone informacje dotyczące wprowadzania i zatwierdzania dostaw towarów. Powód wskazał, iż nie doszło do skutecznego potrącenia wierzytelności pozwanego, bowiem powód nie był jego dłużnikiem. Pozwany w korespondencji e-mailowej przyznał, że istnieje nieuregulowane zobowiązanie względem powoda.

Sąd ustalił, co następuje.

Powód prowadzi działalność gospodarczą, związaną z transportem drogowym towarów, pod firmą (...)M. TRANS Ł. L..

(dowody: wydruk z (...), k. 8)

Strony w dniu 1 września 2012 r. zawarły umowę nr (...), na mocy której pozwany zlecił powodowi świadczenie usług polegających na transporcie towarów z przedstawicielstwa handlowego (...) w S. do punktów przeładunkowych oraz sklepów i innych miejsc sprzedaży znajdujących się na terenie województwa (...) i (...) oraz odbiór z tych samych miejsc niesprzedanych towarów. Powód był obowiązany m.in. do sporządzenia rozliczenia dziennego w formie elektronicznej i przesłania go do Oddziału (...) oraz do odbioru ze sklepów i innych punktów sprzedaży pieniędzy należnych pozwanego za sprzedane towary i wpłacenia ich w całości zgodnie z istniejącym w firmie kalendarzem rozliczeń dekadowych. W zamian za świadczone usługi powód miał otrzymywać wynagrodzenie płatne za okresy dziesięciodniowe, na podstawie faktury VAT doręczonej pozwanemu. Bezwzględnym warunkiem wymagalności wynagrodzenia powoda miała być uprzednia wpłata pieniędzy, pochodzących z zakupu sprzedanych towarów. Pozwany zastrzegł sobie możliwość wstrzymania wypłat za faktury wystawione przez powoda do wysokości nierozliczonych zapłat odbiorców w sytuacji, gdyby któraś ze stron wypowiedziała umowę lub nastąpiłoby zakończenie sezonu w (...). Umowę zawarto na czas nieokreślony.

(dowody umowa nr (...), k. 10-13)

Powód wykonując umowę posługiwał się przenośnym urządzeniem, tzw. pidionem, który służył do wprowadzania danych od klientów pozwanego. Urządzenie przydzielało również konkretne ilości towarów do poszczególnych kontrahentów, jednakże często nie działało w sposób prawidłowy. Część klientów pozwanego, którym powód

dostarczał towary, regulowała należności gotówką. Zdarzały się sytuacje, w których w pozwanej spółce ginęły dostarczane przez kierowców dokumenty.

(okoliczność bezsporna; zeznania powoda Ł. L., k. 32-33; zeznania świadka P. D. na płycie CD, k. 44)

Powód w dniu 10 sierpnia 2016 r. wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) z tytułu usługi transportowej w I dekadzie sierpnia 2016 r. na kwotę 2.155,94 zł brutto.

(dowody: faktura VAT, k. 14)

Pozwany w dniu 13 marca 2017 r. sporządził dokument kompensaty o nr K. (...)/41, w którym oświadczył, iż w związku z występowaniem wzajemnych wymagalnych wierzytelności dokonuje potrącenia zgodnie z art. 499 § 1 k.c. kwoty 1.132,79 zł ze swoim zobowiązaniem względem powoda w kwocie 2.155,94 zł. Kwota 1.132,79 zł była tożsama z kwotą, którą pozwany obciążył swojego klienta (...) sp. z o.o. na podstawie faktury VAT nr (...)MR z dnia 10 marca 2017 r.

(dowody: dokument kompensaty, k. 17; faktury VAT, k. 83-85)

Pracownik pozwanego e-mailem z dnia 7 kwietnia 2017 r. poinformował powoda, że pozwany nie uregulował na jego rzecz kwoty 1.023,15 zł oraz nie posiada potwierdzonych dokumentów, pozwalających na przeprowadzenie windykacji nieuregulowanych należności w kwocie 961,74 zł od kontrahentów, wobec czego oświadczył, że konieczna będzie kompensata. W odpowiedzi powód nie wyraził zgody na kompensatę, bowiem „punkty zostały przeskanowane i potwierdzone w pidionie”.

(dowody: wydruk wiadomości e-mail, k. 25)

Powód w piśmie z dnia 27 kwietnia 2017 r., poinformował pozwanego, że nie wyraża zgody na dokonanie potrącenia, bowiem Ł. L. nie posiada względem (...) sp. z o.o. zobowiązania w kwocie 1.132,79 zł. Powód wezwał do zapłaty kwoty 2.155,94 zł w terminie do dnia 4 maja 2017 r.

(dowody: pismo z dnia 27 kwietnia 2017 r., k. 18)

Pracownik pozwanego e-mailem z dnia 8 maja 2017 r. poinformował pełnomocnika powoda, że kwota 2.155,94 zł nie została zapłacona, ponieważ powód nie rozliczył się z dokumentów, potwierdzających dostawę towarów. Nadto wskazał, że nie zostały uzupełnione potwierdzone dokumenty do niezapłaconych faktur klientów za okres działalności powoda w łącznej kwocie 2.301,13 zł, wobec czego powód powinien być obciążony ich wartością.

(dowody: wydruk wiadomości e-mail, k. 86)

Pozwany w piśmie z dnia 8 września 2017 r., dołączonym do sprzeciwu od nakazu zapłaty, zawarł oświadczenie o potrąceniu wierzytelności powoda w kwocie 1.023,15 zł tytułem nieuregulowanych płatności od klientów, za brak których zgodnie z podpisaną umową z dnia 1 września 2012 r. ponosi on odpowiedzialność.

W odpowiedzi powód w piśmie z dnia 21 września 2017 r. wskazał, że powyższe oświadczenie jest bezpodstawne, bowiem nie jest on dłużnikiem (...) sp. z o.o.

(dowody: oświadczenie o potrąceniu, k. 47; pismo z dnia 21 września 2017 r., k. 75)

Sąd zważył, co następuje.

Stan faktyczny w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu, nadto w oparciu o zeznania świadków P. D. oraz powoda Ł. L..

Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, szczerze, logiczne, precyzyjne i spójne zarówno wewnętrznie, jak i z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Ponadto w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności uzasadniające odmowę przyznania omawianym zeznaniom waloru pełnowartościowego dowodu w niniejszej sprawie.

W przedmiotowej sprawie bezsporny pozostawał fakt zawarcia przez strony umowy, na podstawie której powód świadczył usługi transportowe, nadto zobowiązał się do odebrania niezakupionych od pozwanego towarów oraz przekazania mu środków pieniężnych, wpłaconych przez jego kontrahentów. Spór dotyczył zagadnienia dwukrotnego potrącenia, dokonanego przez pozwanego z wierzytelnością, wynikającą z wystawionej przez powoda faktury VAT za wyświadczone usługi.

Zgodnie z art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Dopuszczenie przez ustawę do potrącenia mocą jednostronnego oświadczenia, wywierającego doniosłe skutki w sferze prawnej innej osoby, musi łączyć się ze szczegółowym określeniem jego przesłanek. Potrącenie może być skutecznie dokonane, jeżeli łącznie spełnione są następujące przesłanki: wierzytelności istnieją i są wzajemne i jednorodnjawowe; wierzytelność przedstawiana do potrącenia (aktywna) jest wymagalna; wierzytelność potrącana (pasywna) jest zaskarżalna. Ziszczenie się omówionych wyżej przesłanek ma ten skutek, że wierzyciel uzyskuje możliwość potrącenia (powstaje stan potrącalności). Może je zrealizować przez złożenie oświadczenia woli o charakterze prawokształtującym (tak: art. 498 k.c. red. Osajda 2017, wyd. 16/R. Morek [w:] Kodeks cywilny. Komentarz red. dr hab. Konrad Osajda).

Oświadczenie o potrąceniu stanowi materialnoprawną podstawę zarzutu potrącenia. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż dla skuteczności potrącenia jest obojętne, kiedy oświadczenie o potrąceniu będzie złożone (por. art. 499 k.c.), o ile zostanie złożone w czasie istnienia tzw. stanu potrącalności.

Zgodnie z treścią art. 498 k.c., do potrącenia może być przedstawiona jedynie wierzytelność wymagalna, tj. taka, której termin zapłaty już upłynął. Dzień wymagalności świadczenia następuje z końcem upływu ostatniego dnia, który był określony jako termin spełnienia świadczenia (por. uchw. SN z 26.11.2009 r., III CZP 102/09, OSNC 2010, Nr 5, poz. 75 oraz w uzasadnieniu wyr. SN z 28.10.2015 r., II CSK 822/14, L.). Jak wynika z kolei z art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Ewentualne roszczenie strony pozwanej miało charakter bezterminowy, a zatem jego wymagalność była zależna od doręczenia powodowi wezwania do zapłaty (art. 61 zd. 1 k.c.). Pojęcie niezwłoczności w rozumieniu art. 455 k.c. nie oznacza "natychmiastowej powinności świadczenia", lecz jedynie spełnienie go "bez nieuzasadnionej zwłoki" – w takim terminie, w jakim działający prawidłowo dłużnik mógłby je spełnić w normalnym toku prowadzenia swoich spraw. Jest to więc, jak zauważono w wyr. SN z 13.12.2006 r. (II CSK 293/06, L.), "termin obiektywnie realny". W zakresie ustalenia, jaki termin jest niezwłoczny, powinny być brane pod uwagę przykładowo rodzaj i rozmiar świadczenia lub inne okoliczności niezbędne do wykonania zobowiązania, np. miejsce, w jakim ma być ono spełnione, konieczność jego opakowania i przygotowania do wysłania do wierzyciela itp. Wierzyciel nie może wezwać dłużnika do wykonania świadczenia "w terminie natychmiastowym" oraz wskazać mu na spełnienie świadczenia termin krótszy niż taki, który mógłby być w okolicznościach danego wypadku zakwalifikowany jako niezwłoczny (tak L. Stecki, *Opóźnienie*, s. 58–59; W. Popiołek, w: *Pietrzykowski, Komentarz*, 2015, t. II, art. 455, Nb 7). Jeśli wierzyciel wyznaczy dłużnikowi zbyt krótki termin spełnienia świadczenia, nie będzie on dla dłużnika wiążący (por. wyr. SA w Warszawie z 19.4.2011 r., VI ACa 1168/10, niepubl.).

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu zarówno oświadczenie, zawarte w dokumencie kompensaty nr K. (...)/41 z dnia 13 marca 2017 r. (vide k. 17), jak również oświadczenie, o którym mowa w piśmie z 8 września 2017 r. (vide k. 47) nie doprowadziły do umorzenia dochodzonego pozwem roszczenia.

Wskazać należy, iż we wspomnianej kompensacie z dnia 13 marca 2017 r. po stronie zobowiązań powoda względem pozwanego uwzględniono kwotę 1.132,79 zł, jednakże z treści tego dokumentu nie sposób ustalić, czego zawarte w nim oświadczenie dotyczy. Dopiero w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany sprecyzował, iż powyższa kwota wynika z faktury VAT o nr (...)MR z dnia 10 marca 2017 r., dotyczącej jednego z klientów (...) sp. z o.o. Pozwany podnosił, iż klient ten – co znamienne, brak jest szczegółowych o nim informacji – nie otrzymał towarów, o których mowa w fakturze. Co istotne, dochodzona pozwem kwota wynika z faktury VAT, dotyczącej pierwszych dziesięciu dni sierpnia 2016 r. Wobec braku bardziej precyzyjnych informacji, na które powołuje się pozwany, nie sposób ustalić, czego ww. faktura dotyczyła i w jakich okolicznościach została wystawiona. Pozwany pierwotnie wystawił fakturę na jednego ze swoich kontrahentów, a następnie „refakturował” ją na powoda. W ocenie Sądu brak było podstaw faktycznych i prawnych do takiej operacji księgowej. Pozwany nie wykazał, który z jego klientów i w jakim okresie powoływał się na niedostarczenie mu towarów. Nie udowodnił również, czy w istocie towary, o których mowa w fakturze, były tożsame z tymi, które miał zakupić jego kontrahent. Łącząca strony umowa również nie dawała pozwanemu uprawnienia do obciążenia powoda kosztami towarów, które z jakichś przyczyn – o ile w ogóle – nie dotarły do miejsca przeznaczenia. Zdaniem Sądu pozwany nie wykazał, by po jego stronie istniała wymagalna wierzytelność w kwocie 1.132,79 zł, wobec czego nie mogła zostać przedstawiona do potrącenia. Niezależnie od tego, podkreślić należy, iż pozwany nie udowodnił, aby wzywał powoda do zapłaty ww. kwoty, co oznacza, iż przed złożeniem oświadczenia o potrąceniu w sprzeciwie od nakazu zapłaty hipotetyczne wierzytelności pozwanego nie stały się wymagalne. Oświadczenie o potrąceniu, zawarte w dokumencie kompensaty z dnia 13 marca 2017 r. było na tyle nieprecyzyjne i mało szczegółowe, iż nie pozwalało na zindywidualizowanie ewentualnego roszczenia. Dopiero do pisma z dnia 2 maja 2018 r. (k. 81) pozwany dołączył dwie faktury VAT, z których łączna należność, po pomniejszeniu o zwroty towaru z wcześniejszego okresu, wynosiła 1.132,79 zł. Oświadczenie o potrąceniu złożone w chwili, gdy wierzytelność będąca przedmiotem potrącenia nie była jeszcze wymagalna należy uznać za niepodlegające konwalidacji wskutek późniejszego uzyskania przez tę wierzytelność cech potraçalności, w tym również wystarczającego jej sprecyzowania. Nie ulega wątpliwości, iż potrącenie może zostać dokonane w każdym terminie, po ziszczeniu się przesłanek określonych w art. 498 k.c. Jeżeli oświadczenie w tym zakresie zostanie złożone przed wypełnieniem się wskazanych okoliczności, do potrącenia nie dojdzie i co więcej – czynność ta nie ulegnie konwalidacji z chwilą ich ziszczenia się. W takiej sytuacji konieczne jest dokonanie kolejnej czynności prawnej prowadzącej do kompensaty (tak słusznie M. P.-S., Potrącenie..., s. 105; SN w wyroku z 21.06.2012 r., III CSK 317/11, LEX nr 1229968). Powyższe okoliczności powodują, że do skutecznego złożenia oświadczenia o potrąceniu nie doszło i już z tego powodu nie mogło stanowić przeszkody do uwzględnienia żądania powoda.

Sąd w sposób analogiczny ocenił skuteczność potrącenia, zawartego w oświadczeniu z dnia 8 września 2017 r., bowiem nie pozwany nie wskazał w nim w sposób wystarczający podstawy zobowiązania powoda w kwocie 1.023,15 zł. Z pewnością za wystarczające nie można uznać stwierdzenia, iż stanowi ona nieuregulowane płatności od klientów. Brak jest bowiem dowodów na to, których klientów pozwanego miałyby to dotyczyć, jakie były poszczególne należności każdego z nich. Z oświadczenia powyższego nie wynika również sposób obliczenia wierzytelności podstawionej do potrącenia. Pozwany wprawdzie przedłożył wydruki korespondencji e-mailowej, z których wynika, że powód nie dostarczył całości faktur lub dowodów dostaw towarów, wobec czego klienci pozwanego odmówili zapłaty za dostarczone towary. Wskazać należy, iż dokumenty przedstawione przez pozwanego mają jedynie prywatny charakter, a więc nie stanowią dowodu prawdziwości treści w nich zawartych. Nadto pochodzą od strony postępowania, który z oczywistych względów jest zainteresowana korzystnym dla niej przebiegiem postępowania dowodowego. Niezależnie od powyższego, analogicznie, jak w przypadku oświadczenia o potrąceniu z dnia 13 marca 2017 r., pozwany nie przedstawił do potrącenia wierzytelności wymagalnych, tj. tych, których termin płatności już upłynął, bowiem nie wzywał na etapie poprzedzającym wytoczenie powództwa do zapłaty kwoty 1.023,15 zł. Z przedłożonej przez pozwanego korespondencji e-mailowej wynika jedynie bardzo ogólnikowo, że zobowiązania powoda wobec pozwanego przekraczają należność ze spornej faktury VAT, wobec czego płatność nie będzie dokonana (vide k. 86).

Sąd miał również na względzie, iż wprawdzie bezwzględny warunkiem wymagalności wynagrodzenia powoda – płatnego za każde dziesięć dni miesiąca – była uprzednia wpłata pieniędzy należnych pozwanemu za sprzedane towary zgodnie z kalendarzem rozliczeń dekadowych (§ 3 pkt 3 umowy), jednakże to na pozwanym, w myśl art. 6 k.c. i art.

232 k.p.c. spoczywał obowiązek wykazania, iż powód nie przekazał mu gotówki, wpłaconej mu przez klientów (...) sp. z o.o. w okresie 1 – 10 sierpnia 2016 r. Bezsprzecznie pozwany ciężarowi dowodu nie sprostął. Z przedstawionych dokumentów wynika, iż problemy z płatnościami kontrahentów pozwanego dotyczyły okresów wcześniejszych.

Rekapitułując powyższe rozważania Sąd doszedł do przekonania, iż po stronie pozwanej nie powstało roszczenie o zapłatę kwot, przedstawionych dwukrotnie do potrącenia. Jednakże nawet w sytuacji odmiennej, wierzytelności nie zostały postawione w stan wymagalności wobec braku wezwania do zapłaty.

Zgodnie z art. 750 k.c., do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi

przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie (art. 734 § 1 k.c.). Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. W przypadku braku ma obowiązującej taryfy oraz ustaleń w zakresie wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (art. 735 § 1-2 k.c.). Odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przyjmujący zlecenie ponosi wówczas, gdy działania potrzebne do dokonania zleconej czynności wykonywał niezgodnie z treścią zobowiązania czy wymogami należytej staranności (lub nie wykonywał ich w ogóle). Zarówno przesłanki odpowiedzialności, jak i rozkład ciężaru dowodu podlegają regule ogólnej z art. 471 k.c.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło na wyciągnięcie wniosku, iż powód w sposób należyty wywiązał się z łączącej strony umowy, zaś pozwany nie przedstawił skutecznych przeciwdowodów, niweczących obowiązek zapłaty należnego powodowi wynagrodzenia. Pozwany nie wykazał bowiem, w jakim zakresie powód nie przekazał mu pieniędzy, otrzymanych tytułem zapłaty za dostarczone towary. Wobec powyższego zasądzić należało od (...) sp. z o.o. w Z. Wielkiej na rzecz Ł. L. kwotę 2.155,94 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 26 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r. (Dz. U. z 2013 r. poz. 403, tj. z dnia 10 maja 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 684)), zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt II sentencji na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu i na tej podstawie zasądzono od pozwanego, tj. strony przegrywającej – kwotę 1.017 zł, na która składały się: opłata od pozwu w kwocie 100 zł, kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powoda (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. – tekst jedn. Dz.U.2018.265).

SSR Ryszard Kołodziejski

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
3. Z wpływem lub za 3 tyg.

SSR Ryszard Kołodziejski